

معرفی احمد رحیمیان

احمد رحیمیان در جلوی شهرداری Torre در مکزیکو سیتی

در اوایل دهه ۱۹۸۰، یک جوان ایرانی وطن خود را در میان آشفتگی که در نهایت به یک انقلاب منجر شد ترک کرد تا تحصیلات عالی را در آمریکا- دور از هرگونه آشفتگی- دنبال کند. احمد رحیمیان با مدرک لیسانس مهندسی سازه از دانشگاه صنعتی شریف در تهران (MIT ایران)، هدف خود را برای ادامه تحصیلات و تبدیل شدن به مهندسی ماهر ادامه داد.

سی سال بعد رحیمیان مدیر اجرایی WSP Cantor Seinuk که یکشرکت برجسته در مهندسی سازه است، شد. این شرکت در نیویورک تاسیس شده است و شعبه هایی از آن در پنج قاره وجود دارند. پروژه ها و استعدادهای او باعث شهرت جهانی وی شده است. جایزه دستاورد های خاص AISC در سال ۲۰۰۷، جایزه Charles Panko در سال ۲۰۰۵ از سوی ASCE-CERF برای نوآوری هایش و جایزه برتر ENR بعنوان یکی از ۲۵ سازنده خلاق در سال ۲۰۰۳ به او تعلق گرفت. در سال ۲۰۱۱ نام او در لیست مهندسان سازه برتر درج شد. رحیمیان همچنین یک ثبت اختراع در ایالات متحده به دلیل طراحی ضد زلزله دارد.

رحیمیان در سال ۱۹۵۵ در تهران متولد شده و در همان شهر بزرگ شد. از آنجایی که او با هزاران کتاب در کتابخانه پدرش یزرگ شده بود، حتی در زمان جوانی هم همیشه به دنبال مطالعه بیشتر بود. در زمان کودکی اجزای رادیو و تلفن را از یکدیگر جدا می کرد تا ببیند آن ها چگونه کار می کنند و سعی داشت قبل از اینکه پدر و مادرش به خانه برسند آن ها را دوباره سرهم کند. با پیشرفت رحیمیان در مدرسه، او به سمت شاخه مهندسی تمایل پیدا کرد.

او می گوید " در ایران بهترین شغل ها پزشکی و مهندسی بودند. من زمانی که به آمریکا آمدم و دیدم که مهندسان در اینجا بهترین نیستند شوکه شدم".

رحیمیان با وجود آن شوک، به خوبی خود را با زندگی جدید در آمریکا وفق داد و بهترین های هردو فرهنگ را پذیرفت.

رحیمیان در ادامه مدرک کارشناسی ارشد خود را در رشته مهندسی عمران از موسسه پلی تکنیک دانشگاه نیویورک در سال ۱۹۸۰ دریافت کرد. او مطالعات خود را در پلی تکنیک ادامه داد. رحیمیان پس از مدت کوتاهی در شرکت Irwin G.Cantor آغاز به کار کرد. در سال ۱۹۸۶ مدرک دکترای خود را از موسسه پلی تکنیک دانشگاه نیویورک دریافت کرد. عمده مطالعات وی در ایم مقطع بر روی مهندسی زلزله تمرکز داشت.

جلسه ای درباره پروژه شماره ۳ مرکز تجارت جهانی. از چپ، ریچارد راجرز، لاری سیلور استاین، احمد رحیمیان و ریچارد پائول.

رحیمیان در Cantor Seinuk، بر روی مسائل دشوار کار می کرد که نیروهای طبیعی را تفسیر و آنالیز می کرد. اما نه تنها کار او بلکه رفتارش باعث شد که نردبان ترقی را بالا رود. او به سه خصلت معتقد است که همه مهندسان جوان را به کسب آن سه خصلت تشویق می کند: (۱) نقش خود را به خوبی ایفا کرده و عضوی از تیم باشید درست شبیه یک تیم ورزشی؛ (۲) کار را بدون توجه به اینکه چه کاری است، انجام دهید. و (۳) در یادگیری پرشور باشید. همیشه چیز جدیدی برای آموختن وجود دارد.

رحیمیان گفت که او از همکاران خود در Cantor Seinuk در سال های اول چیزهای زیادی آموخته است. او با آن ها به جلسات زیادی رفته و مستقیماً مشاهده کرد که چگونه تمامی مسائل و موقعیت ها را مدیریت می کردند.

او می گوید: "هنر برقراری ارتباط بسیار مهم است. بسیاری از مردم به آن توجه نمی کنند." "مهندسی یک شغل خدماتی است و نمی توان با آن بصورت یک کالا برخورد کرد و در صورتی که غیر از این رفتار شود، شما در روزمرگی غرق خواهید شد".

مهندسی سازه نیز ترکیبی از علم و هنر است. مهندسان سازه خوب این موضوع را احساس کرده و با آن نفس می کشند. این موضوع فراتر از متون کتاب و خارج از علوم آکادمیکی است.

رحیمیان که استادیار دانشکده مهندسی عمران دانشگاه پلی تکنیک و دانشگاه معماری کوپر است، می گوید: "مهندسی سازه گراپشی عالی و لذت بخش است".

در دفتر کار

در هریک از پروژه های رحیمیان چالش های منحصر بفردی را برای ایجاد پیوند بین علم و هنر مطرح شده است. برج Torre Mayor در مکزیکوسیتی را در نظر بگیرید که یک برج اداری ۵۵ طبقه با ۱۲ طبقه پارکینگ و چهار طبقه زیر زمینی است. این پروژه در اوایل دهه ۱۹۹۰ و مدت کوتاهی پس از زلزله فاجعه بار سال ۱۹۸۵، در ناحیه ای که دارای خطر لرزه ای بالا بود، آغاز بکار کرد. سیستم سازه ای قاب های خمشی شکل پذیر و اعضای قطری بسیار بزرگ را با کمک سیستم میرایی اضافی استفاده کردند. این سیستم از جذب کننده های ارتعاش قدرتمندی استفاده می کند که در ابتدا برای صنعت دفاعی ایجاد شده بود اما بعد از فروپاشی اتحادیه جماهیر شوروی در پایان جنگ سرد تنزل رتبه پیدا کرد. Torre Mayor که در سال ۲۰۰۳ شروع به کار کرد و اولین ساختمان جدیدی بود که از تکنولوژی های بسیار پیشرفته در یک ناحیه بالرزه خیزی بالا از این روش منحصر بفرد استفاده کرد. Torre Mayor باوجود موقعیت لرزه خیز آن، یکی از ایمن ترین ساختمان های جهان است. آنقدر ایمن است که ساکنین آن حتی متوجه زلزله ای با شدت ۷٫۶ نشدند. رحیمیان دارای ثبت اختراعی در ساخت سیستم های خرابایی کوپله دارای میراگر برای حفظ ساختمان ها در برابر زلزله است، همان سیستمی که در Torre Mayor استفاده شده است.

رحیمیان همچنین در پروژه ای که بلندترین ساختمان جهان است یعنی، برج Nakheel در دبی که ارتفاع بیش از یک کیلومتر (یا ۳۲۸۱ فوت) خواهد داشت، درگیر است. (این پروژه در حال حاضر بدلیل رکود اقتصادی متوقف شده است). رحیمیان که سرپرست طراحی سازه ای این پروژه بود، ارتفاع چالش برانگیز این ساختمان را با ایجاد شکلی آیرودینامیک که خطرهای ناشی از تندبادهای محلی را حداقل می ساخت، محاسبه کرد.

لیست پروژه هایی که رحیمیان در آن نقش دارد چندین صفحه بوده و آسمان خراش های شناخته شده در سرتاسر جهان مانند برج جهانی ترامپ، Orion، برج Hearst، استادیوم روباز Arthur Ashe در ایالات متحده و برج Bridge در لندن، را شامل می شود.

احمد رحیمیان در یک جلسه درباره برج شماره ۲ در مرکز تجارت جهانی

اما یک پروژه با مسئولیت رحیمیان وجود دارد که تاثیری عمیق بر روی او گذاشته است: برج آزادی جدید نیویورک که هم اکنون با نام رسمی مرکز تجارت جهانی (One World Trade Center) شناخته می شود. مرکز تجارت جهانی با ارتفاع ۱۷۷۶ فوت (که باتوجه به دوره سال استقلال آمریکا مقدار قابل ملاحظه ای است)، دارای مساحت ناخالص ۳,۵ میلیون فوت مربع است که شامل ۲,۶ میلیون فوت مربع فضای اداری، فضاهای مناسب برای اجاره، یک سکوی بازدید، رستوران های جهانی و یک مناره منور به ارتفاع ۴۰۰ فوت می باشد. مرکز یکتای تجارت جهانی که با عنوان ۱WTC شناخته می شود، ساختمان اصلی مجتمع جدید مرکز تجارت جهانی در منطقه منهتن می باشد.

رحیمیان می گوید: " مرکز یکتای تجارت جهانی همواره جایگاه ویژه ای در ذهن و قلب من خواهد داشت."

رحیمیان در پاسخ به سوال " ساختمان های آینده تا چه ارتفاعی بالا می روند"، گفت: مقاومت مصالح بطور قطع باید لحاظ شود اما صنعت همواره در حال تغییر است. محدودیت ها با مطالبه و خواسته های اجتماع و واقعیت های اقتصادی تنظیم خواهد شد. در هر صورت، مردم در آینده تمایل خواهند داشت که فقط سوار آسانسور شوند."

رحیمیان با وجود موفقیت های فراگیرش، همچنان شیفته شغل و پروژه های خود است.

احمد رحیمیان با مرحوم Enrique Martinez Romero در بالاترین طبقه از شهرداری Torre در مکزیکوسیتی.

با وجود تعهد شغلی، تعجبی نیست که رحیمیان فردی متعهد به خانواده نیز باشد. او و همسرش مریم که حدود ۲۰ سال است ازدواج کرده اند دو دختر ۸ و ۱۱ ساله به نام های نورا و ندا دارند. او می گوید که عاشق این است که با خانواده اش زمان را سپری کند و با دخترانش صحبت کند و تلاش می کند که به تدریج ارزش آموختن و طبیعت را به آن ها بفهماند.

علاقمندی های رحیمیان نیز محدود به آسمان خراش ها نیست؛ او به مطالعه علاقه زیادی دارد. او همچنین خلاقیت خود را در صورتی که وقت داشته باشد، با نقاشی پرورش می دهد. باینکه ممکن است این موضوع در ابتدا تعجب برانگیز باشد اما وقتی بدانید که مادر وی یک معلم ریاضی و پدر او یک شاعر بودند، هیچ جای تعجبی ندارد.

مترجم: علی برزگر

منبع:

<http://cseengineermag.com/article/ahmad-rahimian-the-pinnacle-of-success/>